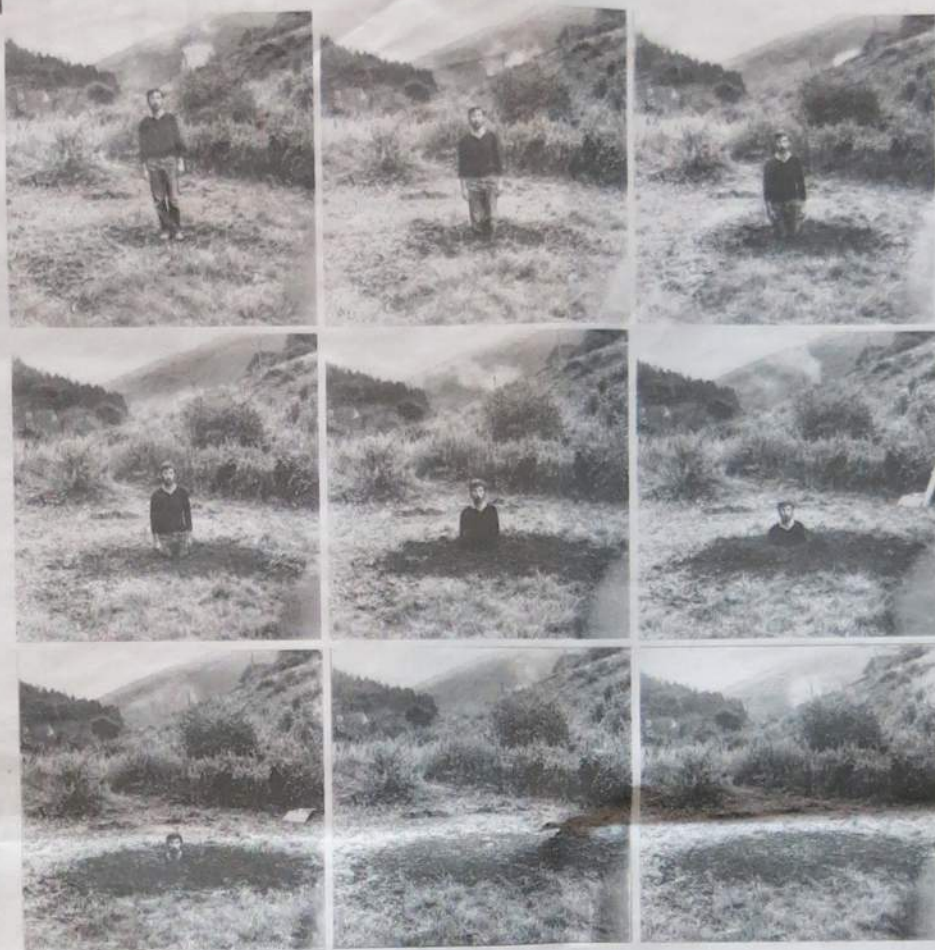

HET BEELD

Elke zaterdag toont iemand ons zijn favoriete beeld: het werk dat altijd opnieuw beroert, troost of inspireert. **Vandaag:** Johan De Wilde.

‘Self-burial
(television
interference
project)’
1969

Keith Arnatt

‘Tijdens mijn opleiding, eind jaren 80, leerde ik het werk kennen van Keith Arnatt, en een paar jaar geleden zag ik deze fotoreeks opnieuw, op de overzichtsexpo *Conceptual art in Britain 1964-1979* in Tate Britain. Dat het me zo raakt, heeft er mee te maken dat ik in mijn eigen werk eenzelfde soort uitgangspunt herken. Anonimiteit. Vergankelijkheid. Verdwijnen. Het zijn thema's die me achtervolgen. Het heeft allemaal te maken met mijn grootste fascinatie: tijd. Ik hou van traagheid. Veel mensen associëren het jachtige leven met het leven van vandaag. Maar ik groeide op in de jaren 70 en 80, en ook toen ging het leven al snel. ‘Mijn tekeningen bestaan uit duizenden potloodlijnen. Die vormen heel traag een raster. Laag per laag. Soms duurt het zetten van een lijn een seconde, soms drie seconden, soms korter, soms langer. Er zit

geen constante in. Dat doet me nadenken over het concept tijd. Ik stel seconden, minuten, uren, dagen en jaren voortdurend in vraag. In die zin zijn mijn tekeningen een soort spiegel van mijn persoonlijkheid.’

‘Het is geruststellend, dat je één bent met de dingen die je maakt. Dat had Keith Arnatt ook. Hij wilde als kunstenaar geen sporen nalaten. Dat zit letterlijk in dit werk, *Self-burial*, waarin hij zichzelf in een reeks van negen foto's traag laat verdwijnen. Het is tegelijkertijd expliciet en ingehouden. Hij staat dan wel zelf op elke foto, toch is het extreem bescheiden.’

‘Ik geloof niet in een hiernamaals, maar dit werk roept wel de vraag op: wat is er aan de hand als er niets meer aan de hand is? Als een getalenteerde dichter als Menno Wigman doodgaat, is er nog wel een dichtbundel, maar waar is die energie, die kennis en die kunde naartoe? Die is weg.’

‘Ik heb altijd al een grote interesse gehad in anonieme werken. Een van mijn lievelingskunstwerken zijn de fresco's van Fra Angelico, in de cellen van het San Marco-klooster in Firenze. Niet gesigneerd. En op straat kan ik met veel verwondering kijken naar de meest idiote dingen, weggegooid door anonieme mensen. Daar neem ik foto's van. Een papiertje. Een stuk kauwgom. De eerste keer dat ik die ervaring had, was toen ik als kind met een vriendje buiten was en ergens verderop in de straat mensen hun vuilnisbakken zag buitenzetten. Een banaal tafereel dat een speciaal gevoel bij me teweegbracht. Een soort déjà-vu-ervaring: je voelt iets vreemds, maar je kan het niet thuisbrengen.’

‘Zo was ik ook een tijdlang gefascineerd door gebruiksaanwijzingen. Ik hou van dat schaduwbestaan, het bestaan weg van het voorwerp zelf. Dat zit ook in mijn eigen werk. De handelingen die leiden tot de tekening zijn minstens even belangrijk als het resultaat.’

‘Wat dit werk nog magnifieker maakt, is dat het eind jaren 60 werd uitgezonden op de Duitse televisie. Onaangekondigd werd een seconde of twee een foto getoond – soms midden in een programma. En dat negen keer. Fantastisch. De kijker werd daardoor serieus genomen, en tegelijkertijd vat het de kunstenaar Keith Arnatt goed samen. De vluchtigheid. Wie op het moment dat de foto getoond werd iets te lang met de ogen knipperde, had het niet eens gezien.’

JOKE VAN CAESBROECK

Johan De Wilde is potloodtekenaar en neemt foto's. Hij bracht verscheidene boeken uit. Nog tot 25 februari is zijn werk te zien in de groepstentoonstelling 'Ecce homo', op verschillende locaties in Antwerpen. (Meer werk van Keith Arnatt: www.keitharnatt.com).